

LA PRIMERA NOVEL·LA DE SÍLVIA ALBERICH ES MOU EN L'ÒRBITA DEL DOLOR QUE NO ACABA DE GUARIR-SE

La maternitat

Zeitun, novel·la primera de Sílvia Alberich Castellanos, em desborda, en el sentit que mostra un temperament i no acaba de resoldre'l. Per orientar el lector puc dir que retrata sense gaires prejudicis un personatge memorable: Nadine, una dona que va nàixer al Líban i, a causa de la guerra, fou duta i adoptada a Catalunya, on explica, ja gran, les seues vicissituds sentimentals en els laberints de l'amor i el desig de ser mare. La posició de noia adoptada, desarrelada del context primer arran de la guerra, em semblaria la clau de volta de la seua personalitat, que queda mig amagada.

Usant un símil, podríem dir que Nadine és una oliva morta, fermentada en salmorra. La imatge de les olives és reiterativa: una forma de concretar la manera de ser de les

dones de la seua família. Ara, el lector va entrant en la vida psicològica de personatge a través d'escenes molt variades que es van mostrant molt a poc a poc, com un mirall de molts reflexos, la seua vida sentimental amb tot de dèficits de base. El lector tendeix a pensar que és un personatge que es defineix en relació amb la maternitat, amb el desig de ser mare i, alhora, amb el record conflictiu de l'absència de mare. Aquesta és la impressió de fons que ens transmet.

Ara bé, com és conegut, des de la perspectiva feminista es discuteixen els rols tradicionals de la maternitat tant en la reproducció d'éssers que s'incorporen al sistema polític acríticament com en la visió endolcidora de la maternitat, vista com a flors i violes.

La novel·lista gosa narrar la vida de Nadine amb escenes més aviat breus i obertes, en la seua relació amb els amants, en la seua separació, en el record de la família al Líban –en especial a la seua àvia–, en relació amb l'estimulació de la maternitat. A vegades tens la impressió que es tractaria d'una novel·la de tesi: una experiència conflictiva de la maternitat en la infància que deixa seqüeles en la vivència de la maternitat, en l'etapa adulta. Aquesta tesi ens asserena, la novel·la ens desassossega. La part més dubtosa de l'obra és el desenllaç, que per dir-ho col·loquialment, acaba en punxa.

En resum, lector atent, una novel·la interessant que també assenyala els límits del tipus de novel·la que ara es publica: d'ambient urbà, feminista, sentimental, amb el tema de la maternitat com a desig i, alhora, dubte. Potser el llenguatge novel·lesc es manifesta prou incompetent per expressar certes zones d'ombra. S'ha d'acudir a l'aforisme concís per entendre el paper del lloc on ha nascut el personatge: "Potser el lloc és la ferida. La ferida constituent."

El defecte que se'n pot derivar d'aquesta òpera prima de Sílvia Alberich Castellanos és que en la manera de mostrar les seqüeles del dolor només queda una certa autocompassió, i poca cosa més. Som en l'òrbita del dolor que no acaba de guarir-se. Som en la ferida que no sana.